

Onze huidige schuld aan het Joodse volk

Nu er veel aandacht is gegeven aan de schuld van ons voorgeslacht in de houding tegenover het Joodse volk, is het de hoogste tijd om aandacht te vragen voor onze huidige schuld aan het Joodse volk. En dat vanwege hun en onze Messias.

Oude schuld

Er zijn veel ootmoedige woorden gesproken over schuld in het verleden. Ik denk dat geen enkel deputaatschap dat zich met het Joodse volk bezig houdt, zal zeggen dat we ons als christenen de eeuwen door voorbeeldig gedragen hebben. Wat is er voor ons als christenen ook veel om ons te schamen over het misbruik van de naam van Christus, met name ook tegenover het Joodse volk. Denk aan de kruistochten en de pogroms. Over de houding van velen tijdens de Tweede Wereldoorlog is uitvoerig geschreven. Toch hebben ook met name christenen, met gevaar voor eigen leven, Joodse mensen geholpen. Maar daarnaast was vaak een lakse opstelling een verdrietige werkelijkheid. Over deze zaken is veel geschreven en gezegd. Terecht. Over het al of niet mogelijk zijn van schuld te belijden voor het voorgeslacht, hebben enkele rabbijnen zich al duidelijk uitgelaten. Laat er toch geen twist over ontstaan. Twist komt voort uit hoogmoed. Terecht is al opgemerkt dat ons ootmoed past. Hoe zouden we ons gedragen hebben, als wij toen leefden? We moeten maar niet boven ons voorgeslacht gaan staan.

Nieuwe schuld

Maar ik ben verdrietig geworden bij het lezen van de tekst van de opgestelde verklaring, die jongstleden zondag in een aantal kerkelijke gemeenten is voorgelezen. Ik miste daarin pijnlijk de naam van Christus; voor de Joden de naam van de Messias. Is het niet de hoogste tijd om Hem, Wiens naam in het verleden schandelijk misbruikt is, aan te wijzen en aan te prijzen als de beloofde Verlosser en Zaligmaker? Als Christus, de Messias, ons wezenlijk lief is en als we het Joodse volk liefhebben, willen we hen dan niet verenigd zien, als een Bruidegom met Zijn bruid? De Joodse predikant Baruch Maoz noemde het een 'wrede barmhartigheid' als men de Joden van alles wil geven, maar hun Christus onthoudt. Ligt hier voor ons geen zware schuld? Wat is er onder ons van de liefde die Paulus toonde toen hij schreef: „Want ik zou zelf wel wensen verbannen te zijn van Christus voor mijn broeders, die mijn maagschap zijn naar het vlees” (Rom. 9:3).

Zware schuld

Schuld, zware schuld, laden we op ons als we deze boodschap aan de beminden om der vaders wil onthouden. Ik wil nu niet teruggaan in de kerkgeschiedenis om naar een voorgeslacht te wijzen dat de evangelieverkondiging aan de Joden soms vergeten is, maar bij het heden blijven. Hebben we er onszelf voor over om het Joodse volk aan te spreken over de Messias, die ook hun Messias wil zijn? Je krijgt er vaak geen eer door, maar dat mag ook de bedoeling niet zijn. Als ik met sommige orthodoxe Joden contacten kreeg, verweet men mij wel erger te zijn dan de nazi's. Ik probeerde hen te begrijpen. Ik kon niet boven hen staan, maar kreeg de meeste vrijmoedigheid als ik de wortel van vijandschap ook in mijn eigen hart zag. Ik heb geleerd dat zo iemand met God verzoend kan worden door de Heere Jezus Christus. De ervaring hiervan geeft ons een lage plaats, maar ook liefde en vrijmoedigheid in het uitdragen van de boodschap van genade voor zondaren. De Joodse schrijver Pinchas Lapide heeft gezegd dat het christenen nog niet gelukt is het Joodse volk tot jaloesheid te verwekken (Rom.11:14). Laat het ons verlangen en onze bede zijn.

Vergeving

Er is in dit verband ook geschreven over de bloedtekst (Matth. 27:25), waar ons deputaatschap in 2003 een studiedag over heeft gehouden. Christus' bloed roept niet om wraak, maar om vergeving en verzoening. Dit bloed der besprenging spreekt betere dingen dan Abel (Hebr. 12:24). Het moet een bede worden voor onszelf en voor het Joodse volk: „Zijn bloed kome over ons en over onze kinderen” (Matth. 27:25). Ik heb wel eens een doopdienst en ook wel eens een belijdenisdienst gehouden met deze woorden. Als dan tot ons gezegd wordt, wat het sanhedrin zei: „Gij wilt het bloed van dezen Mens over ons brengen” (Hand. 5:28), dan mogen we antwoorden: „Ja, wij begeren, dat het bloed van de Messias over ons en over u gesprengd wordt, zoals Mozes dit afschaduwde toen hij bij de Sinaï het bloed van de jonge ossen op het volk sprengde.” De toepassing van het bloed van Christus brengt geen verdeeldheid door hoogmoed, maar eenheid in ootmoed.

Ds. C.J. Meeuse